

„...hiszen sajtószabadság van...”

VÁLASZOL AZ MDF

„A kritika bunkója, avagy a bunkó kritikája” címet adta Fábri, a stószí remete, a 60-as évek második felében kelt írásának, amikor teljes emberi és erkölcsi tekintélyével a kurzus jólfizetett ideológusai (E. Fehér Pál és társai) Gulyás Mihály „Tétova gondolatok a hazáról” c. programadó írását ledorongoló kritikáira válaszolt.

Fábri emelkedett erkölcsiségű írása, annak szeleme, európai színvonalú vitakultúrája jutott eszünkbe akkor, midőn a Rege 1989. november 1-i számában Gál Zoltánnal, az SZDSZ országos kisvállalkozói tagozatának szervezőjével készült interjú olvastuk.

Az MDF tiszteli mindenki álláspontját, ha esetenként azzal nem is ért egyet, senkitől sem várja el véleményének megváltoztatását, álláspontja feladását, kizárólag érvekkel kísérel meg elképzelései célbajuttatását.

Törekszünk arra, hogy az eddig hiányzó tisztességes vitakultúrát a magyar közéletben meghonosítsuk, tudva tudván, aki sárral dobálja partnerét, maga is besározódik.

Mi nem kívánjuk az SZDSZ képviselőjét, G. Z. urat véleményének megváltoztatására kényszeríteni, de reméljük, hogy a hivatkozott írásban kifejtett gondolatai, véleménye, jelzői csak az ő álláspontját illusztrálják és nem az SZDSZ egésze, esetleg veszprémi csoportja véleményét.

Távol áll tőlünk, hogy G. Z. állításaival perbeszáljunk, ily stílus mellett nem vagyunk vitapartnerek, ez a hang az elmúlt 40 év terméke, és mi fel sem tételezzük, hogy az akkori idők gondolataival és módszereivel az SZDSZ, vagy G. Z. azonosulni kíván.

Mi tudjuk, hogy nem vagyunk az igazság és a minden tudás kizárólagos birtokosai, tudjuk, hogy tévedhetünk, s ezért eljárunk azzal a gondolattal, mi lenne, ha megfogadnánk G. Z. okos tanácsait és a jövőben nem rendeznénk ünnepeket, múltba nézőt, háborgó lelkiismeretet nyugtatót, ugyanakkor a békés jövőt megcélzót, mint volt március 15-e, a mártír Brusznayi emléktáblájának elhelyezése vagy október 23-a, amelyhez legalábbis itt Veszprémben az SZDSZ, közelebből G. Z. csak a nevét adta.

Mi lenne, ha követnénk iránymutatását és a jövőben nem szerveznénk MDF piacot, hol nyugdíjasok, a létminimum alatt élők feleáron vásárolhatják meg a szükséges terményeket. Tanácsa talán későn jött és így kötelesek leszünk a jövőben is elviselni a reánk ragasztott gz-féle jelzőt, „piaci kofák” maradunk, de el fogjuk viselni az ő becsmérlő és szervezetünket denunciáló jelzőit, mivel tudjuk, a nemes cél elérése érdekében mindent, még a köpködést is el kell viselnünk.

Visszautastítjuk azonban G. Z. azon sommás megállapításait, melyekkel — érvek nélkül — álláspontunkat szakmai tévedéseknek, vagy tudatos félrevezetésnek titulálja.

Egyetértünk az interjúalany félelmeivel a kontaszekció jövőbeni rémét illetően. Ezért jegyezzük meg, hogy az általánosságok könnyen csapdába viszik a nyilatkozót. Mi tudunk ugyanis munkásból, vagy lírai költőből lett kiválóan dolgozó miniszterről (ld. pl. a spanyol, görög művelődésügyi miniszter, vagy a kisvállalkozókból miniszterré avanzsált lengyel államférfi, stb.) Mi természetesnek tartjuk a politizálás lehetőségének és jogának megadását a szépíró Konrád Györgynek, a humán érdeklődésű íróberner Haraszti Miklósnak, a lírai költő, drámatró **Eörsi Istvánnak**, kik mindannyian SZDSZ tagok és nem szeretnénk, ha ezen normál vállalkozókat e jogukban egy normál vállalkozó korlátozná. Pontosan ezért a nemzet sorsát érintő kérdésekben csak fenntartásokkal tartjuk illetékesnek nyilatkozni a veszprémi kisvállalkozót, bár nem vonjuk kétségbe lehetőségét értelmes és tisztességes gondolatai kifejtésére.

Ezeket mondja el, kapjon nyilvánosságot, hiszen sajtószabadság van, bár ez esetben a sajtó szabadságáról beszélhetünk, de arra kérjük, hogy a jövőben, elismerve jogát a homo politicus megítélő címre, sommás megállapításainak, jelzőinek lehetőleg saját szervezetén belül adjon hangot.

Mi mindezek ellenére az SZDSZ-t egy tisztességes, komoly, a magyar jövőért áldozatot vállaló pártnak tartjuk, és reméljük, hogy társulnak velünk, kölcsönösen egymás méltóságát elismerő tisztelettel a demokrácia és a korrekt vitakultúra felé vezető úton.

dr. Horváth Balázs